

Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1914-1917 : L 84:1 - 215

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

2565

~~2565~~

Falun 28. 2. 1917.

Käraste!

Se så där, nu är ännu en månad gången av detta bedrövelsens år 1917. Man får vara glad åt varje dag, som försvinner utan att vi behöft känna av hungersnöd och krig. För oss är det nog för resten så egentligen ställt, att det har varit den överhängande hungersnöden, som har skyddat oss för att drivas in i kriget. Det var mycket intressant det du talade om om Lambert, ungefär detsamma sade vår borgmästare här, då jag råkade honom på ett sammanträde. Men samtidigt har jag hört ett annat resonemang av Maria Holmquist, som naturligtvis har det av sin bror. Han menade, att om man nekade späd barnen brödkort, de behöva det ju faktiskt inte, och gås ut-åringarna halva ranson, så skulle korten ransoneringen bli tillräcklig för de övriga utan ytterligare utstramningar. Jag antar, att detta skulle verka hårt i många fattiga barnrika hem, men i andra skulle det ju väl gå för sig. Dessutom skall du inte säga det till någon förstås, men inom dig vara övertygad att bänderna ha deklarerat falskt.

dig. Det var rån av kungregny, men vi kunde ej ta den dunn,
därpå att kungregnyen tog slut för oss och vi äro för köpa.
En kunn. föreningslagopastor. Jag nått och mått till de delarna.

De ha uppfästats genant inkomst deklareringen att
suspendera heder och samvete och det ställes för-
dringar på dem, som de äro absolut ur stånd att mö-
ta om de inte vilja gå från hns och herr. Ergo dekla-
rera de falskt och ansvaret kammor inte över deras
huvud utan över dem, som onödigtvis påläggga odräglig-
ga band. Ser du, om verklig nöd föreläge, skulle det
visa sig på annat sätt. Nu kamma alla bekymmer
av att man inte får köpa vad man behöver. Män-
niskor stå gråtande i butikerna med sina sländiga
brödkort, dock ta slut före veckans utgång. De
handlande ha både bröd och säd, men få inte sälja. I
Rättvik lära bänderna vara i samma humor,
som på Gustaf Vasas tid.

Jag har nu slappit magkatarrren äntligen och
känner mig rätt kry. Därför vill jag inte vara
prätens mot Falun, som jag nog var i mitt
sista brev. Jag har nog fått en helt annan
arbetslust här än hemma och jag har
delvis uttryckt till humöret av att inte
ha något som jämt sitter och nöter. Tänk,
det är ju som om Ellen Ahlgren inte
skulle finnas till i världen. Nästa gång
skall jag skriva om en plan, till nytt arbete,
som jag har fått i mitt huvud, på se hur fast
den sitter.

De fick aldrig någon present, som jag tavade